

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Φως και Σκοτάδι

Φως και σκοτάδι: δύο καταστάσεις ριζικά αντίθετες, αλλά βαθιά αλληλένδετες. Βρίσκονται σε πλήρη εξάρτηση μεταξύ τους, κατά έναν περίεργο τρόπο αποκτά νόημα η μία από την άλλη. Μέσα σε αυτά τα δύσκολα χρόνια της ανθρωπιστικής και προσφυγικής κρίσης, πρόσφυγες, μετανάστες και Έλληνες βίωσαν ξεχωριστά αλλά και μαζί, τη δική τους προσωπική κρίση. Από την Ειδομένη, στον Έβρο, στα νησιά του Αιγαίου, στον Πειραιά και στην ενδοχώρα, χιλιάδες χιλιόμετρα, χιλιάδες άνθρωποι, προχώρησαν από το πιο βαθύ σκοτάδι στο πιο λαμπρό φως. Έχασαν τα πάντα, αλλά προσπαθούν να ξαναχτίσουν τις ζωές τους.

Το SolidarityNow από την αρχή αυτής της δύσκολης και πρωτόγνωρης για τα ελληνικά δεδομένα εποχής, βρέθηκε κοντά σε όλους αυτούς τους ανθρώπους με τα προγράμματά του στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τα Ιωάννινα. «Εμείς δεν ξέρουμε τί είναι η ομίχλη. Εμείς που λες, όλα τα φτιάχνουμε στο φως», έγραφε ο Γιάννης Ρίτσος. Έτσι και εμείς, με τις ομάδες μας που δουλεύουν στο πεδίο, μάθαμε -με τον δύσκολο πάντα τρόπο- μαζί με εκείνους που επλήγησαν από την ανθρωπιστική κρίση, ότι το πιο βαθύ σκοτάδι είναι λίγο πριν την αυγή. Έτσι συνέβη και με τον μικρό Ραγιάν, έναν 5χρονο πρόσφυγα από το Ιράκ, ο οποίος γεννήθηκε με πρόβλημα στην όραση, χωρίς αυτό να σταθεί εμπόδιο στη ζωή του.

Αυτό το μικρό βιβλίο είναι αφιερωμένο στο σκοτάδι και στο φως, στο μικρό Ραγιάν που με πρωτοβουλία της κοινωνικής υπηρεσίας του SolidarityNow και της δασκάλας του στο νηπιαγωγείο της Σίνδου, κατάφεραν να πείσουν το ΚΕΔΔΥ¹ να επαναλειτουργήσει το νηπιαγωγείο στη Σχολή Τυφλών στη Θεσσαλονίκη.

Η ιστορία του Ραγιάν είναι αφορμή για να πιστέψουμε ότι τα αδύνατα μπορούν να γίνουν δυνατά όταν υπάρχει θέληση, συνεργασία και όραμα. Τότε και μόνο, το σκοτάδι μπορεί να γίνει φως.

.....

1. Κέντρα Διαφοροδιάγνωσης, Διάγνωσης και Υποστήριξης ατόμων με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, νυν ΚΕΣΥ.

Το τσάι έχει ήδη σερβιριστεί στο σαλόνι
και εμείς μιλάμε για τη ζωή
της οικογένειας στο Ιράκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο μικρός Ραγιάν

«Θέλω να πω στους ανθρώπους που αναγκάστηκαν να φύγουν από τη χώρα τους και ήρθαν εδώ και προσπαθούν να φτιάξουν τη ζωή τους από το μηδέν, ότι πρέπει να δουλέψουν σκληρά για να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα».

Βρισκόμαστε στη Σίνδο σε ένα από τα κτίρια, στα οποία φιλοξενούνται πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο, στο πλαίσιο του Προγράμματος ESTIA² που υλοποιεί το SolidarityNow σε συνεργασία με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Μαζί με τον Ντιλέρ, διερμηνέα στη γλώσσα κουρμάντζι και τη Μαρία, κοινωνική επιστήμονα, ανεβαίνουμε μαζί στον τελευταίο όροφο ενός κτιρίου. Στις εξώπορτες των σπιτιών, πάνω στα χαλάκια, οι ένοικοι έχουν αφήσει τακτικά τα παπούτσια τους. Χτυπάμε το κουδούνι της πόρτας και μας ανοίγει ο μικρός Ραγιάν. Πίσω του ξεπροβάλλουν οι γονείς του, ο Μοχάμεντ, η Τούρκιγια και η μικρή αδερφή του, η 4χρονη Ροντέκ.

Ακολουθώντας το εθιμοτυπικό, βγάζουμε τα παπούτσια μας και καθόμαστε στους αυτοσχέδιους καναπέδες που έχει τοποθετήσει η οικογένεια στο πάτωμα. Η Τούρκιγια ετοιμάζει τσάι και εμείς μιλάμε με το Ραγιάν και τη Ροντέκ, οι οποίοι έχουν ένα χρόνο διαφορά. Ο 5χρονος Ραγιάν, ο οποίος γεννήθηκε με πρόβλημα όρασης, σήμερα έχει τα γενέθλιά του. Είναι υπερδραστήριος, παίζει με την αδερ-

2. Το Πρόγραμμα Στέγασης της οργάνωσης (μέρος του προγράμματος ESTIA - στήριξη έκτακτης ανάγκης για την ένταξη και τη στέγαση) το οποίο υλοποιείται στην Ελλάδα από το 2016, με την υποστήριξη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και τη χρηματοδότηση της ΕΕ, έχει βοηθήσει μέχρι σήμερα περισσότερους από 7.200 πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο.

6

- φή του, ζωγραφίζει, κάθεται στην αγκαλιά του πατέρα του και μας λέει κάποιες λέξεις στα ελληνικά. Ο Μοχάμεντ μάς λέει ότι το όνομα Ραγιάν στα κουρμάντζι σημαίνει «πόρτα του παραδείσου», ενώ το Ροντέκ «δάκρυα».

Το τσάι έχει ήδη σερβιριστεί και εμείς μιλάμε για τη ζωή της οικογένειας στο Ιράκ. Ο Μοχάμεντ, 28 χρονών και η Τούρκιγια, 26 χρονών, είναι παντρεμένοι εδώ και οχτώ χρόνια. «Την είδα και είπα στους γονείς μου, να ζητήσουν το χέρι της από τους γονείς της», λέει ο Μοχάμεντ χαμογελαστός και η Τούρκιγια συμπληρώνει «και εγώ είπα το ναι». Η ζωή στην Ντοχόκ (πόλη του Ιράκ), πριν τον πόλεμο, ήταν ωραία, μας λέει το ζευγάρι. Ο Μοχάμεντ δούλευε ως πωλητής σε ζαχαροπλαστείο και η σύντροφός του μεγάλωνε τα παιδιά τους. «Περνούσαμε ωραία, ήμασταν με τους συγγενείς μας, τους δικούς μας ανθρώπους», σημειώνει η Τούρκιγια. Η μοναδική τους έγνοια ήταν το πρόβλημα του πρωτότοκού τους, ο οποίος γεννήθηκε με πρόβλημα όρασης. Ζήτησαν τη γνώμη πολλών ειδικών στο Ιράκ και στην Τουρκία, αλλά το 2014 ήταν που έγινε ακριβής διάγνωση της πάθησής του.

Iraq: before War..

«Η ζωή μας στην Ντοχόκ, την πόλη που ζούσαμε πριν τον πόλεμο, ήταν ωραία», μας λένε οι γονείς του Ραγιάν.

Από το Ιράκ έφυγαν το 2016. Στην Ελλάδα έφτασαν το 2017, περνώντας ένα δύσκολο μονοπάτι, το ποτάμι του Έβρου. Στο διαμέρισμα του SolidarityNow μένουν τους τελευταίους μήνες. Η ζωή, παρά τις δυσκολίες, τους επιφύλασσε και ευχάριστες εκπλήξεις. Χάρη στη βοήθεια της Μαρίας, που είναι κοινωνική επιστήμονας της οργάνωσης, της Χαράς, που είναι νηπιαγωγός των παιδιών, του Διευθυντή της Σχολής Τυφλών και του κράτους, ο μικρός Ραγιάν πλέον φοιτά στο ειδικό νηπιαγωγείο που επαναλειτούργησε στη Σχολή Τυφλών στη Θεσσαλονίκη!

Ο Ραγιάν είναι ο πρώτος πρόσφυγας μαθητής της Σχολής Τυφλών. Η πρώτη μέρα στο σχολείο ήταν πολύ συγκινητική για τους γονείς του μικρού μας φίλου. «Τη δασκάλα μου τη λένε Μαρία. Μου αρέσει πολύ το νέο μου σχολείο γιατί παίζω μουσική και διάφορα παιχνίδια», μας λέει ο μικρός και συμπληρώνει ότι όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει σκύλος, και δικηγόρος σκύλων και οδοντίατρος, ενώ η αδερφή του θέλει να γίνει παιδί και γιατρός. «Η κατάστασή του βελτιώνεται και πλέον περιμένουμε να δούμε αν θα μπορέσει να δει.

Το ταξίδι της οικογένειας όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Ιράκ. Στην Ελλάδα έφτασαν το 2017, περνώντας ένα δύσκολο μονοπάτι, το ποτάμι του Έβρου. Η ζωή, παρά τις δυσκολίες της, τους επιφύλασσε ευχάριστες εκπλήξεις.

- Ευχαριστούμε πάρα πολύ τη Μαρία και όλους όσοι βοήθησαν το Ραγιάν να πάει σχολείο», σημειώνει ο Μοχάμεντ.

«Θέλω μια απλή ζωή για την οικογένειά μου, ιατρική περίθαλψη για το γιό μου και να βρω μια δουλειά. Μέχρι στιγμής ποτέ δεν είχα σταματήσει να δουλεύω. Αν βρω δουλειά θα μείνουμε στην Ελλάδα, διαφορετικά τί θα κάνω εδώ με δυο μικρά παιδιά;», τονίζει ο Μοχάμεντ, ο οποίος ανησυχεί για το μέλλον της οικογένειάς του. Το ζευγάρι είχε ξεκινήσει μαθήματα ελληνικών στο Κέντρο Υποστήριξης Προσφύγων³ του SolidarityNow στη Θεσσαλονίκη, αλλά λόγω της κατάστασης της υγείας του Ραγιάν, δεν μπόρεσε να τα συνεχίσει. «Πρέπει να μάθουμε ελληνικά, ζούμε στην Ελλάδα», σημειώνει.

Η ώρα έχει περάσει, τα παιδιά σε λίγο πρέπει να πάνε για ύπνο καθώς αύριο πρέπει να ξυπνήσουν για να πάνε σχολείο. Η Ροντέκ που έχει αδυναμία στον πατέρα της κάθεται στην αγκαλιά του, ενώ ο Ραγιάν σχεδιάζει γραμμές και ήλιους πάνω σε μια λευκή κόλλα χαρτί. Πριν αποχαιρετίσουμε την οικογένεια, τους ρωτάμε αν θέλουν να στείλουν ένα μήνυμα στους ανθρώπους που θα διαβάσουν την ιστορία τους. «Θέλω να πω στους ανθρώπους που αναγκάστηκαν να φύγουν από τη χώρα τους και ήρθαν εδώ και προσπαθούν να φτιάξουν τη ζωή τους από το μηδέν, ότι πρέπει να δουλέψουν σκληρά για να κάνουν τα όνειρά τους πραγματικότητα», λέει ο Μοχάμεντ και η Τούρκιγια συμπληρώνει «σίγουρα κάτι καλό θα συμβεί». «Θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στην Ελλάδα που μας δέχτηκε, όπως και σε όλους τους ανθρώπους που μας βοήθησαν και μας βοηθούν», κλείνει λέγοντας ο Μοχάμεντ.

.....
3. Το Κέντρο Υποστήριξης Προσφύγων στη Θεσσαλονίκη υποστηρίζεται από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR) και τη UNICEF και χρηματοδοτείται από το Ταμείο Ασύλου, Μετανάστευσης και Ένταξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Δύναμη της Εκπαίδευσης μπορεί να Αλλάξει Μυαλά και Συνειδήσεις ή Πώς το SolidarityNow βοήθησε να επαναλειτουργήσει το ειδικό νηπιαγωγείο της Σχολής Τυφλών στη Θεσσαλονίκη και ο Ραγιάν να γίνει ο «πρώτος μαθητής»

Το λευκό νεοκλασικό κτίριο με τα νεομπαρόκ και ροκοκό στοιχεία που στεγάζεται σήμερα η Σχολή Τυφλών στη Θεσσαλονίκη, έχει πολλές ιστορίες να μας διηγηθεί. Τρεις αιώνες ζωής δεν είναι και λίγοι. Εμείς όμως επιλέγουμε να μάθουμε την ιστορία του μικρού Ραγιάν, ωφελούμενου του SolidarityNow, πρώτου και μοναδικού μαθητή στο νηπιαγωγείο της Σχολής, το οποίο επαναλειτουργήσε ύστερα από τρία χρόνια.

Είμαστε στην καρδιά του χειμώνα. Τα πεσμένα φύλλα των δένδρων έχουν καλύψει την παιδική χαρά που βρίσκεται στον προαύλιο χώρο της Σχολής Τυφλών. Ανοίγοντας την πόρτα της εισόδου, ακούγεται ο ήχος ενός πιάνου και παιδικές φωνές να τραγουδούν ένα άγνωστο παιδικό τραγούδι. Ο διευθυντής του Ειδικού Δημοτικού Σχολείου της Σχολής, κ. Βασίλης Μεσσαριτάκης, μάς περιμένει στο γραφείο του.

Η ομάδα του SolidarityNow επισκέπτεται την οικογένεια του Ραγιάν στο διαμέρισμα που διαμένει τους τελευταίους μήνες στη Σίνδο της Θεσσαλονίκης.

Το επιβλητικό κτίριο που βρίσκεται στη Βασιλίσσης Όλγας, πέρασε στα χέρια της Σχολής το 1948. Πέρα από το ειδικό νηπιαγωγείο, λειτουργεί και ειδικό δημοτικό, ενώ παράλληλα στους χώρους υπάρχει και οικοτροφείο στο οποίο φιλοξενούνται παιδιά με προβλήματα όρασης από διάφορες πόλεις της Β. Ελλάδας. Τα παιδιά που φοιτούν στη Σχολή έχουν τη δυνατότητα να μάθουν να χρησιμοποιούν τη μέθοδο braille για να διαβάζουν, αλλά και να κάνουν εργοθεραπεία (λεπτή κινητικότητα των δακτύλων πχ. κόψιμο με ψαλίδι κτλ.), λογοθεραπεία, αλλά και φυσικοθεραπεία.

«Για τα τυφλά παιδιά ο καθορισμός των εννοιών είναι πολύ δύσκολος. Ότι ερεθίσματα παίρνουν, τα λαμβάνουν μέσα από ένα ειδικό πρόγραμμα εκπαίδευσης. Η εκπαίδευσή τους δεν έχει να κάνει μόνο με το γνωστικό κομμάτι, αφορά και άλλους παράγοντες», μας λέει ο κ. Μεσσαριτάκης.

Ο μικρός Ραγιάν μπαίνει στο γραφείο συνοδευόμενος από τη νηπιαγωγό του. Μας χαιρετάει στα ελληνικά και κάθεται στον καναπέ ήσυχος. Ο ερχομός του στη Σχολή υπήρξε καθοριστικός. Αποτέλεσε την αφορμή για να κινητοποιηθούν πολλοί άνθρωποι και **χάρη στις επίμονες προσπάθειες του SolidarityNow,** που βρέθηκαν στο πλευρό του, σε σύντομο χρονικό διάστημα επιτεύχθηκαν πολλά πράγματα. Συγκεκριμένα, **άνοιξε εκ νέου το νηπιαγωγείο της Σχολής, βρέθηκε νηπιαγωγός, αλλά και το μεταφορικό μέσο που θα μετέφερε το μικρό φίλο μας από το σπίτι του στη Σίνδο, στη Σχολή.** «Εμείς τα θέλουμε αυτά τα παιδιά, παιδιά πρόσφυγες και μετανάστες, παιδιά Ρομά, γιατί παρέχουμε αυτή την εξειδικευμένη εκπαίδευση. Ο γονέας μπορεί να έχει την ευχέρεια να στείλει το παιδί του στο σχολείο της γειτονιάς, έτσι όμως το παιδί θα χάσει την αυτοδυναμία του. Στην ειδική αγωγή ξεκινάμε από τις δυνατότητες των παιδιών, τί μπορούν να κάνουν και πάνω σε αυτό χτίζουμε», συμπληρώνει ο διευθυντής.

- **Η απόφαση να ενταχθεί στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, και μάλιστα σε ειδικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα ένα παιδί πρόσφυγας, είναι ταυτόχρονα και μια απάντηση-«χτύπημα» στο ρατσισμό, ο οποίος αυξάνεται τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας.** «Εμείς είμαστε εκπαιδευτικοί, μας ενδιαφέρουν τα παιδιά. Όταν τα παιδιά τα αφήνουμε μέσα σε ένα σπίτι, είτε είναι Ρομά, είτε είναι προσφυγόπουλα, αυτά τα παιδιά εκτός του ότι θα απομονωθούν, με την πάροδο των ετών θα περιθωριοποιηθούν. Το ειδικό σχολείο τους δίνει τη δυνατότητα να ανοίξει το πνεύμα τους, να αποκτήσουν κριτική ικανότητα αλλά και δεξιότητες», σημειώνει ο κ. Μεσσαριτάκης.

Ο Ραγιάν μάς αποχαιρετά. Η ώρα έχει περάσει. Οι αίθουσες διδασκαλίας έχουν αδειάσει και ο ήχος του πιάνου, όπως και οι φωνές των παιδιών, δεν ακούγονται πια.

Ο κ. Μεσσαριτάκης τακτοποιεί το γραφείο του, απαντάει σε τηλέφωνα και οργανώνει τις τελευταίες υποχρεώσεις της ημέρας. Λίγο πριν τον αποχαιρετήσουμε μας μιλάει για το κοινωνικό στίγμα και τη σημασία της εκπαίδευσης, μιας δύναμης που μπορεί να αλλάξει μυαλά και συνειδήσεις. Πολλοί γονείς τυφλών παιδιών στέλνουν τα παιδιά τους στα σχολεία της γειτονιάς τους για να μη στιγματιστούν, δυστυχώς όμως έτσι καταφέρνουν το αντίθετο. «Οι γονείς πρέπει να ευαισθητοποιηθούν για να βοηθήσουν τα παιδιά τους, πρέπει να καταλάβουν ότι πρέπει να τους μάθουν να στηρίζονται στα πόδια τους και να έχουν τη δύναμη να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα της καθημερινότητας και να έχουν όλες αυτές τις ικανότητες στις κοινωνικές, προσωπικές και επαγγελματικές τους σχέσεις. Τι είναι η εκπαίδευση; Είναι μια συνεχής προσπάθεια ώστε το παιδί να έχει όλα τα εφόδια για να μπορέσει να αντιμετωπίσει οτιδήποτε έχει να κάνει με την πραγματική ζωή».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει τρόπος

***Τα αδύνατα μπορούν να γίνουν δυνατά, όταν υπάρχει
θέληση, συνεργασία και όραμα***

Είμαστε μέσα στο αυτοκίνητο του SolidarityNow και κατευθυνόμαστε προς τη Σίνδο. Είναι αργά το μεσημέρι και το λιγοστό φως του χειμώνα αρχίζει και χάνεται στα γραφεία της οργάνωσης και αντικαθίσταται από το φως του ηλεκτρικού ρεύματος. Πριν επισκεφθούμε το διαμέρισμα της οικογένειας καθόμαστε μαζί με την ομάδα μας και τη Μαρία Ράπτη, κοινωνική επιστήμονα και μέλος της Κοινωνικής Υπηρεσίας της οργάνωσης. Συζητάμε μαζί της για τον 5χρονο Ραγιάν, για τα αμέτρητα ραντεβού με τους γιατρούς στο ΑΧΕΠΑ, για τις ελπίδες να μπορέσει να ανακτήσει την όρασή του, για τη συνεργασία του κράτους που όταν θέλει μπορεί να δώσει τη δυνατότητα σε ένα παιδί να πάει σε ειδικό νηπιαγωγείο, το οποίο λειτούργησε ξανά μετά από πολλά χρόνια στη Σχολή Τυφλών στη Θεσσαλονίκη.

«Παίζει σημαντικό ρόλο να υπάρχει χημεία μεταξύ κοινωνικού επιστήμονα και ωφελούμενου», μας λέει η Μαρία. «Θαυμάζω το γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν έρθει σε μια ξένη χώρα και προσπαθούν να επιβιώσουν ενώ οι συνθήκες δεν είναι καθόλου ευνοϊκές στην παρούσα φάση της ζωής τους. Προσπαθούν να φτιάξουν ένα καλύτερο μέλλον για αυτούς και τα παιδιά τους», συμπληρώνει.

- **«Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει τρόπος»**, έτσι λένε και πράγματι ισχύει στην περίπτωση του μικρού Ραγιάν.

Η Μαρία σε συνεργασία με τη Χαρά, τη δασκάλα του στο νηπιαγωγείο της Σίνδου, μεσολάβησαν στο ΚΕΔΔΥ και ζήτησαν να γραφτεί το παιδί σε νηπιαγωγείο με ειδικά εκπαιδευμένο προσωπικό. Με τη βοήθεια και της Σχολής Τυφλών, λειτούργησε το νηπιαγωγείο του οποίου η λειτουργία βρισκόταν σε αναστολή, καθώς δεν υπήρχε κάποιο παιδί σε αυτή την ηλικία με προβλήματα όρασης για να φοιτήσει. Επίσης, ήταν η πρώτη φορά που στη Σχολή Τυφλών θα φοιτούσε ένα προσφυγόπουλο. Τα άλλα θέματα που υπήρχαν, όπως μας λέει η Μαρία, ήταν ο τρόπος επικοινωνίας της δασκάλας με το παιδί, το οποίο μιλάει κουρμάντζι. Ύστερα από πολλές προσπάθειες, ξεπεράστηκαν όλα τα εμπόδια, βρέθηκε νέα δασκάλα για το Ραγιάν, ένα «μαγικό λεξικό» (κουρμάντζι – ελληνικά) και ζητήθηκε από την οργάνωση «Μετάδραση»⁴ να διαθέσει ένα διερμηνέα για να βοηθήσει στην εκπαιδευτική διαδικασία. Επίσης, λύθηκε και το θέμα της μεταφοράς του μικρού από τη Σίνδο στη Σχολή. Ο διευθυντής της Σχολής Τυφλών φρόντισε και για την κοινωνικοποίηση του Ραγιάν, ο οποίος πλέον αλληλεπιδρά και παίζει με τα παιδιά του Δημοτικού σχολείου.

Η προσπάθεια του μικρού Ραγιάν να μπορέσει να παρακολουθήσει μαθήματα, να παίξει, να ονειρευτεί, να κάνει όλα όσα κάνουν οι υπόλοιποι συνομήλικοί του, ευοδώθηκε. *«Χαίρομαι πάρα πολύ που τα καταφέραμε. Νιώθω ικανοποίηση. Θεωρώ πολύ σημαντικό ότι βοηθήσαμε ένα παιδί-πρόσφυγα να βρεθεί σε ένα περιβάλλον που θα το βοηθήσει στην προσωπική του ανάπτυξη. Η περίπτωση του Ραγιάν ανοίγει*

.....

4. Η υπηρεσία υλοποιείται στο πλαίσιο του προγράμματος παροχής ποιοτικών υπηρεσιών διερμηνείας σε σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης με χρηματοδότηση της UNICEF.

τις πόρτες για μια ευρύτερη συνεργασία με τη Σχολή Τυφλών, στην οποία δεν προσφέρονται μόνο υπηρεσίες για παιδιά αλλά για όλους τους ανθρώπους που έχουν πρόβλημα όρασης», σημειώνει η Μαρία.

Αυτά τα τελευταία λόγια της Μαρίας μάς κάνουν να πιστεύουμε ότι ο Ραγιάν όχι μόνο στάθηκε τυχερός αλλά κυρίως, χωρίς να το γνωρίζει, άνοιξε το δρόμο και για άλλα παιδιά με προβλήματα όρασης. Για να μορφωθούν, να προοδεύσουν. Και να ονειρευτούν τη ζωή τους όπως ακριβώς την επιθυμούν.

Ο Ραγιάν είναι ο πρώτος πρόσφυγας μαθητής της Σχολής Τυφλών στη Θεσσαλονίκη χάρη στη βοήθεια του SolidarityNow. Σήμερα ζωγραφίζει, παίζει μουσική και διάφορα παιχνίδια που αγαπάει.

Κατερίνα Κουσουρή

Εικονογράφιση

Η Κατερίνα Κουσουρή, σπουδάζει στο Κολλέγιο Deree, με κατεύθυνση στον τομέα της Επικοινωνίας. Η συνεργασία αυτή με το SolidarityNow ήρθε μέσα στο πλαίσιο ενός πολύ διαφορετικού μαθήματος, το οποίο στοχεύει στην ευαισθητοποίηση και ενημέρωση των μαθητών σχετικά με την προσφυγική κρίση και απαιτεί επιπλέον ώρες εθελοντικής εργασίας.

«Έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να συνεισφέρω και εγώ στο έργο του SolidarityNow, την οποία και δέχτηκα με μεγάλη χαρά. Διαβάζοντας την ιστορία του μικρού Ραγιάν ένιωσα συγκίνηση αλλά ταυτόχρονα και χαρά για όλα όσα ο ίδιος και η οικογένειά του έχουν καταφέρει, παρά τις δυσκολίες. Σκέφτηκα λοιπόν να δημιουργήσω μια σειρά από σκίτσα μέσα από τα οποία θα εξιστορείται το ταξίδι τους και η περιπέτειά τους. Ήθελα αυτές οι ζωγραφιές να βγάζουν μια αθωότητα, σαν να τις έχει φτιάξει ένα μικρό παιδί, σαν να αφηγείται το ταξίδι ένα παιδί. Ελπίζω να το πέτυχα».

Μεγάλο Ευχαριστώ,

- στον κύριο Βασίλη Μεσσαριτάκη, Διευθυντή του Ειδικού Δημοτικού Σχολείου της Σχολής Τυφλών στη Θεσσαλονίκη που ενθάρρυνε και υποστήριξε την επαναλειτουργία του νηπιαγωγείου της Σχολής.
- στη Χαρά, την πρώτη δασκάλα που υποδέχτηκε με αγάπη το Ραγιάν στη Σίνδο, θέτοντας τις βάσεις για αυτή τη συνεργασία.

This is our common ground